

кѣтъ напрѣдѣ къмъ югъ залетѣ. Нанизаха се тѣ
като синжирѣ единѣ слѣдѣ други . . .

„Жерави, дунави на кждѣ ше летитѣ“, запѣха
двѣтѣ сестричета съ впитѣ погледѣ въ летящитѣ
птици. Пѣха, гледаха, до дѣто най-сетнѣ летя-
щитѣ гости се изгубиха въ далечнитѣ въздушни
синини.

Чичо Българанчо.

Ноември.

Черни облаци се трупатѣ
Горѣ на небето,
Вихри — вѣтрове се гонятѣ
Долѣ изѣ полето.

И мъгла студена, гжста
Вече пакѣ припадна,
Ситенѣ снѣгѣ прѣхвърча леко
Надѣ земята хладна.

Люб. Бобевски.

